Antonius de Parma: Postilla super evangelia dominicalia per circulum anni cum quadragesimali
Cologne: Johann Koelhoff, the Elder, 1482 Seite 321

deum laudaſti ſaluum fecit in corꝑe et anima. Quia ſicut dicit gloſa ſu
per illud Jo. totũ hominem ſaluũ fecit in ſabbato. xp̃s nullũ ſanauit in
corpore quẽ nõ prius ſanaret in mẽte. O beatũ et magnũ meritũ fidei
qua diaboli ſuggeſtiõibus reſiſtit. Pe. vltio. Cui reſiſtite fortes in fide
Mundus cõtẽnitur. Ad heb. Fide moyſes negauit ſe eẽ ₰c. homo iuſtus
efficitur. Ro. Juſtificati igitur ex fide ₰c. Peccator a peccatis abſoluit.
Actuũ. Fide purificans corda. Oratio hois exaudit Mat. O q̃ʒ magna
eſt fides tua fiat tibi ſic̃ vis. Homo filius dei efficit. Jo. Dedit eis po/
teſtatem filios dei fieri his qui credunt in nomine eius Rogemus ₰c.

Dñica. xvj. poſt pentecoſtes apꝰd ſeculares

Nemo poteſt duobꝰ dñis ſeruire ₰c. mat. vj

a Sciendum ꝙ ſeruitio dei nihil eſt homini magꝭ neceſſariũ quia
qui domino nõ ſeruit audiet illud. Seruũ inutilem ꝓicite in te
nebras exteriores. Nihil delectabilius. ps̃. Jnueni dauid ſeruũ meũ ₰c
Oleum ſanctum domini quo ꝑungit ſeruũ ſuum eſt conſolatio ſpiritus
ſancti quam cõtinue mittit in eum. ps̃. Cõſolationes tue letificauerunt
animã meam. Nihil honorabilius. q2 ſeruire deo regnare eſt. Nihil vti
lius. quia remuneratio huius ſeruitij nõ eſt rei corꝑalis. nec in vita iſta
que eſt miſerabilis. nec alicuius rei imaginabilis ſed eſt in celo in ꝑhen
ni gaudio et eſt de ip̃o deo. Geñ. Ego merces tua ₰c. Sed quia multi
hoc ignorãt nec hoc deſiderãt Jd̃o multi ſunt q̃ circa ſeruitiũ dei errãt
Preterea volens dñs inducẽ hoies ad ſeruiendũ ſibi oſtendit in euan/
gelio hodierno ꝙ tria ſunt que ſeruitium dei impediunt. Seruitus dia
boli. Amor mundi. Et amor ſui. Et hec tria ponit ꝑ ordinem. Primum
b ponit dicens. Nemo poteſt duobus dominis ſeruire hoc eſt dicere. Si
ſunt duo domini ſibi cõtrarij ⁊ vnus velit ſeruitorem ſuum facere bona
tm̃ et nunq̃ʒ mala. Alter vero velit eum facere tm̃ mala et nunq̃ʒ bona
Nemo poterit eodeʒ tempore vel modo ſeruire ambobus Jſti duo do
mini ſunt deus et diabolus. ſed deus eſt dominus neceſſitatis ſicut cre
ator omnium. ſed diabolꝰ ẽ dominus volũtatis. quia nullius eſt domi
nus niſi eius qui ſe ſibi ſubicit voluntarie ꝑ peccatuʒ. Et iſti ſunt ſibi ita
cõtrarij. quia deus requirit in ſeruitore ſuo humilitatem ſanctitatem
et honeſtatem. Diabolus requirit in ſeruo ſuo ſuꝑbiam immundiciam
et peccatum. Jmpoſſibile eſt autem ꝙ vnus et idem homo ſimul et eo
dem tꝑe ſit humilis et ſuꝑbus. pcc̃or et ſanctus. et ideo ſubdit dominꝰ
ꝙ homo aut vnũ ſ. deũ diligit. p̃cepta eius implẽdo. et tũc alterum ſcʒ

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-491/0320
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG